

Událost jako model myšlenkový

Jaký smysl má konstrukce „události“ jako intencionálního ne-předmětu? Máme důležitou historickou zkušenost, že způsob myšlení, který se stal rozhodujícím pro ustavení řecké filosofie, ale také všech evropských věd, byl nastartován a pak vždy znovu zdokonalován na základě a za pomoci modelových konstrukcí geometrických a matematických. To nás opravňuje k tomu, abychom se domnívali, že tam, kde tento tradiční způsob pojmovosti už nevyhovuje a dokonce selhává, protože nebere v úvahu čas buď vůbec nebo jen jako další, ovšem zvláštní, protože jednosměrnou dimenzi, bude docela analogicky možno vypracovat aspoň první kroky nového pojmového přístupu, když myšlenkově zkonstruujeme něco tak jednoduchého, jako je model „události“. A protože v teoretické fyzice je běžné mluvit o „popisu“ nějakého děje, když se podaří jeho kvantifikace (tj. kvantifikace všech jeho významných parametrů), bude zajisté naším zájmem vybavit myšlenkový model „události“ alespoň nějakou vlastností, která se bude kvantifikaci vzpírat.

(Písek, 050425-1.)